

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I - Nr. 3
30 noiembrie 2008

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„Un neam trăiește în veșnicie prin concepția de viață sănătoasă și curată, prin onoarea și cultura lui.”

(Părintele Iustin Pârvu)

Părintele Justin Pârvu

Mamele au un rol covârșitor în educația copiilor. Să reconsiderăm familia, să readucem în prim plan valorile familiei creștine. Numai asta și ar fi destul.

Pentru un câștig material, o poziție mai bună în societate, tinerii de azi fac orice compromis. Nu tot, dar majoritatea sunt robii materiei și ai măririi goale. Au căzut în mrejele unei structuri drăcești, care le gădilă orgoliul, care îi încântă cu tot confortul. Și cei care se lasă gădilați și încântați nu-și mai păzesc simțurile, ci devin sclavii lor.

Ar trebui sădite în sufletul tineretului modestia, prețuirea adevăratelor valori, respectarea unei ierarhii a valorilor, iubirea pentru părinți, dorul după un rost mai înalt decât satisfacerea propriului pântec. Într-un cuvânt, românul trebuie întors la Hristos. Biserica ar trebui să dea tonul.

Aici e nevoie de o adevărată elită, care să formeze generații de români creștini.

„Gustați și vedeți că bun este Domnul.” (Ps.33,8)

„Fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeuul lui, poporul pe care l-a ales de moștenire Luiși.” (Ps. 32,12)

Cuvant al Parintelui Mihai-Andrei Aldea „Sfântul Apostol Andrei și închisorile comuniste”

Pe 30 noiembrie, în fiecare an, Românii prăznuiesc pe cel dintâi chemat dintre Apostoli, pe Sfântul Andrei. Lucrarea de vestire a Evangheliei a fost săvârșită de acest mare trăitor al Credinței lui Hristos din Ierusalim și până în Sciția Mare, din Asia Mică la Marea Ionică. Toată această întindere era, pe atunci, locul de viață al multor neamuri, cel mai întins fiind al tracilor. Împreună cu frații lor, ilirii, tracia viețuiau în păduri și câmpii, în munți și pe țărmurile mărilor, dinspre izvoarele Dunării până la hotarele Chinei.

Așa cum am arătat, ei nu erau singurii locuitori ai acestor ținuturi întinse, împărțindu-le cu felurite alte neamuri, de la germani, celți sau romani la greci, armeni și persani. Traco-ilirii europeni, trăind în umbra Imperiului roman sau chiar fiind parte a acestui imperiu, foloseau ca limbă de comunicare cu alții mai ales latina. Cei din Asia Mică întrebunțau mai ales greaca, pentru ca în adâncul Asiei să fie folosite alte limbi, locale. Ca urmare, și Sfântul Apostol Andrei, ca și Sfântul Apostol Ioan, Sfântul Apostol Pavel și toți ceilalți vestitori ai Evangheliei, au folosit limba cea mai răspândită, astfel încât să poată fi înțeleasă propovăduirea lor de cât mai mulți.

Dar nu limba a fost marea încercare a Apostolilor. Cea mai mare piedică în vestirea Evangheliei era chiar viața de toate zilele a oamenilor. Grijă de umplerea pântecului și îndulcirea limbii, patima desfrânării, nesăturata sete de avere, pofta de putere, grabnica vărsare de sânge și plăcerea de a vedea vărsare de sânge, trufia plină de dispreț față de ceilalți – iată lucruri ce nu doar că se întâlneau pretutindeni în Imperiul roman, dar erau modul obișnuit de viață. Aristocrații romani erau modelul plebei și sclavilor, iar acești aristocrați erau, în cea mai mare parte, corupți până la putreziciune. Ca urmare, viața în Imperiul roman era supusă răului până la extrem.

Chiar dacă astăzi și în România vedem corupție, desfrânare, violență, răutate, lăudăroșenie, trufie și multe alte asemenea, deosebirea este încă mare. Căci o anume frână creștină în calea păcatului încă există. Și sunt destui cei care se opresc de la un păcat sau altul din rămășițele de conștiință morală pe care le mai au. În Imperiul roman însă putem spune că religia generală era idolatria, închinarea la idoli, adică la demoni. Ca urmare, frânele care la noi se văd chiar și la mulți dintre cei mai înstrăinați de Biserică, în Imperiul roman nici nu se pomeneau. Ca să putem înțelege cât de gravă era decăderea, trebuie să spunem că, atâta vreme câtă nu era amestecată cu violența, nici măcar pedofilia nu era considerată o problemă.

Într-o astfel de lume plină de păcat, plină de patimă, trebuia vestită Evanghelia lui Hristos. Și Sfinții Apostoli au vestit Evanghelia, până la marginile lumii cunoscute, ba chiar și dincolo de acelea, în adâncurile Indiei sau Africii. Au vestit Învățătura lui Dumnezeu, în cuvinte sfinte, care nu mai fuseseră auzite până atunci. Pentru unii păreau nebunie, pentru alții prostie, pentru alții blasfemie împotriva zeităților drăcești ale căror temple umpleau tot locul. Dar ceea ce tulbura cel mai tare era unirea între sinceritatea cuvântului, adevărul ce strălucea în toate cele spuse și semnele și minunile ce însoțeau această vestire a Adevărului. De aceea, mulți erau cei care, înțelegând pustiul vieții de păcat, primeau Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar și propovăduirea, și convertirea multora, ca și viața curată a creștinilor stârneau multă ură. Cercuri politice și religioase, militare, filosofice ori sociale, altfel mereu în ceartă unele cu altele, se uneau în ura față de Creștinism. Poftele desfrânate ale unor aristocrați sau aristocrate se izbeau de puritatea vieții creștine. Interesele negustorilor de băuturi alcoolice sau ale patronilor de bordeluri erau atinse de creșterea numărului celor ce trăiau cumpătat. Tot sistemul vieții murdare dintr-un imperiu corupt în adâncime era zguduit de cei care trăiau după Legea lui Hristos.

Și atunci se întâmpla ceea ce era de așteptat: sclavii poftelor de tot felul și cei care de voie, conștient, slujeau diavolului, ca și cei robiți de slăbiciuni și lașități se uneau în ura față de Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a-i face pe creștini să renunțe la Credință, prigonitorii au folosit orice mijloace au putut găsi. Au răspândit nenumărate minciuni pe seama creștinilor, au încercat să construiască tot felul de filosofii și sisteme care să plagieze Creștinismul ori, dimpotrivă, să-l combată. Au dat legi împotriva Credinței lui Hristos, i-au arestat, izgonit, bătut, chinuit și chiar ucis pe Apostoli, pe ucenicii acestora și pe toți care mărturiseau Adevărul. Zeci, sute, mii și sute de mii de creștini au fost uciși în aceste prigoane. Am putea spune "au căzut" în aceste prigoane, însă nu ar fi adevărat: ei n-au căzut, deși au fost uciși, pentru că prin moarte au biruit, câștigând Împărăția cerurilor! Ceea ce uitau - sau voiau să uite - prigonitorii, era că viața nu se termină cu moartea, așa cum nu se termină nici cu nașterea. Copilul care se naște pleacă, pentru totdeauna din pântecul mamei. Omul care moare pleacă pentru totdeauna din această lume. Însă plecarea copilului din pântecul mamei sau al omului din această viață înseamnă mai puțin un sfârșit și mult mai mult un început nou. Prigonitorii uitau acest lucru, dar creștinii nu. Ei știau și pentru ce trăiesc și pentru ce mor, pentru că trăiau și mureau pentru Hristos, ajungând astfel adevărați fii ai Împărăției cerurilor. Și așa cum prin faptele lor mărturiseau tăria Credinței lor, prin moartea lor plină de nădejde creștinii dădeau cea mai puternică mărturie a Adevărului pe care îl propovăduiau.

Această mărturie a dat-o și Sfântul Apostol Andrei, atunci când vremea lucrării sale, a alergării sale pământești, s-a încheiat. A fost torturat și ucis la Patras de către cei care urau adevărul. Minunile ce s-au făcut la moartea sa, marcând biruința sa asupra răului din el și din lume, au fost însă nu sfârșitul lucrării sale, ci doar un nou început.

Ucenicii pe care el și ceilalți apostoli i-au lăsat în urmă au dus mai departe lucrarea de trăire și vestire a Cuvântului lui Hristos.

Desigur, și ucenicii au fost prigoniți. Unele din numele lor au devenit vestite și mult iubite de Români, așa cum s-a întâmplat cu Sfinții mucenici Dimitrie sau Dasie, Sava ori Irineu, Anastasia, Stratonice, Laur (Lavru) și Flor, Valentin, Iuliu și mulți, mulți alții. Alții, trecând prin feluritele ispite și încercări ale acestei vieți, au trecut în pace la Domnul, întărind și ei Credința prin viața sfântă pe care au dus-o. Și aici sunt nenumărate nume luminoase, de la Ioan Casian și Dionisie cel Smerit la Niceta de Remesiana și Gherontie al Tomisului.

Alte și alte pagini de luptă pentru păstrarea Credinței așa cum a fost lăsată de Fiul lui Dumnezeu Sfinților Apostoli s-au adăugat, an după an, secol după secol, până în zilele noastre. Desigur, prigonitorii s-au schimbat. După latinii păgâni au venit latinii eretici, apoi neamuri păgâne migratoare, apoi alte neamuri eretice și tot așa mai departe. Închisorile și chinurile romane au fost schimbate cu cele gotice sau avare, cu cele hune sau slave, cu cele ungurești, germane, austrice, turcești, tătare... apoi cu cele comuniste.

În vremea prigoanei comuniste sute de mii de Români au fost închiși în închisori și zeci de milioane în state atee. Credința a fost prigonită, pe față și pe ascuns, direct sau subtil. S-au scris mii și mii de cărți de propagandă anti-creștină, de propagandă comunistă, atee. S-au făcut mii și mii de piese de teatru, tablouri și cărți de poezie, filme și emisiuni anti-creștine, ateiste, comuniste. Cei care vesteau pe Hristos au fost hărțuiți și amenințați, batjocoriți, bătuți. Familiile lor au fost lovite iar și iar. Mulți au ajuns direct în fața morții, fiind asasinați fără nicio formalitate juridică. Alții au fost trecuți prin așa-zise procese de care s-ar fi rușinat chiar și hunii sau vandalii, fiind apoi "executați" sau aruncați în închisori. Aici ei, de care lumea nu era vrednică, au fost torturați în chip cumplit.

Și comuniștii nu s-au dat în lături de la nicio formă de tortură:

bătăi îngrozitoare, înfometare, frig, batjocură neîncetată, amenințări la adresa celor dragi, chiar torturarea copiilor în fața părinților și a părinților în fața copiilor, a soțiilor în fața soților și a soților în fața soțiilor, îngropări de vii, arderi de vii, înecări în excremente și multe, multe altele. Nu o ură omenească, ci o ură drăcească a stat în spatele acestei prigoane cumplite, ce depășește orice putere de înțelegere rațională. De altfel, de aceea și mulți încearcă să nu știe de cele întâmplate, pentru că sunt prea înspăimântați de răutatea ce s-a arătat.

Însă dincolo de toate chinurile și de toată răutate, dincolo de toată propaganda minciunii și de toate nedreptățile și umilințele, creștinii au biruit iarăși. Au biruit asemenea Sfântului Apostol Andrei și a celorlalți ucenici ai lui Hristos, din toate veacurile. Au biruit păstrând Credința până la sfârșit și lăsându-o, ca pe cea mai sfântă moștenire, contemporanilor și urmașilor lor. Adică nouă.

Noi, Românii de astăzi, creștinii de aici și de acum, avem același rost, aceeași misiune ca și părinții și străbunii noștri. Același rost pe care moșii noștri l-au câștigat atunci când au crezut în Cel vestit de Sfântul Apostol Andrei, în Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Rostul nostru este acela de a trăi și vesti mai departe aceeași Credință pe care strămoșii noștri au primit-o de la Hristos prin Sfinții Apostoli. Înaintașii noștri au trăit în această Credință și au izbutit, prin ea, să zidească o altă lume decât cea a străinilor. O lume în care iarna aducea bucurie și în care fulgii erau sfințiți de glasul colindelor. O lume în care Lumina lui Hristos răsărea tuturor, în care toate se sfințeau prin Biserica Fiului Omului, de la sfintele locașuri până la turmele de vite, livezi și ogoare. O lume în care se revărsa peste toate grija plină de iubire a lui Dumnezeu, o lume în care buna-rânduială se vedea lucrând în toate.

Împotriva acestei lumi și a Credinței străbune s-au ridicat vifornite păgâne și se vor tot ridica până la sfârșitul lumii. Și tot până la sfârșitul lumii Români, ucenici ai lui Hristos, vor păstra Credința și lucrarea de zidirea a Bisericii lui Dumnezeu, asemenea Sfântului Apostol Andrei, Cel întâi chemat, Apostol al Neamului Românesc.

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI

Părintele Arsenie Boca

Unul dintre sfinții încă necanonizați ai României este părintele Arsenie Boca, a cărui plecare la Domnul și intrare în Biserica biruitoare a fost comemorată pe 28 noiembrie.

Viața:

S-a născut la 28 septembrie 1910 în comuna Vața de Sus, județul Hunedoara. Părinții, țărani gospodari, au mai avut încă o singură fiică.

De mic copil manifestă înclinație spre studiu și spre artele frumoase. Urmează școala primară în comuna natală, apoi liceul la Brad între 1924-1928, iar din 1928 cursurile Institutului Teologic de grad universitar din Sibiu unde este remarcat de Pr. Prof. Dumitru Stăniloae ca un student eminent, fiind licențiat în teologie în 1932.

Continuă studiile la facultatea de Belle Arte din București (1932-1936) și urmează doi ani și cursurile Facultății de Medicină din Cluj, pe care însă nu le încheie.

Între anii 1938-39 face un pelerinaj la muntele Athos de unde, revenind în țară se închinoviază în anul 1939 la mănăstirea Sâmbăta de Sus și la scurt timp este hirotonit diacon și preot.

În 1948, la îndemnul mitropolitului Nicolae Bălan se mută la Prislop pentru a reînvia viața monahală din această mănăstire distrusă de generalul Bucow. Aici întemeiază o obște de maici și viețuiește până în 1959 când i se stabilește domiciliul forțat la București și lucrează timp de 10 ani la pictura bisericii din Drăgănescu. Ultima parte a vieții și-o petrece la Sinaia, unde obștea mănăstirii Prislop, împrăștiată în 1959 se reorganizează.

S-a mutat la Domnul la 28 noiembrie 1989 la Sinaia și a fost înmormântat după dorința proprie la mănăstirea Prislop la 4 decembrie 1989.

Ultima dorință a fost ca opera sa să nu fie publicată. S-a publicat totuși lucrarea "Cărarea împărăției" în editura Episcopiei Ortodoxe Române a Aradului, 1995, unele din predicile și meditațiile sfinției sale rămânând în manuscris și cunoscând ulterior o mare diversitate de variante.

Mormântul părintelui Arsenie de la mănăstirea Prislop constituie și azi un loc de pelerinaj pentru sute de creștini din țară care l-au cunoscut și în conștiința cărora părintele a rămas ca un om cu viață sfântă.

"Din cuvintele Părintelui Arsenie", dăruite de Părintele Teofil de la Sâmbăta, în cartea "Gânduri de altădată...", apărută la Editura Mitropoliei Olteniei, 2006

" Să-ți ferești capul de frig și de prostie";

"Concepția de viață creștină" : oxigen (aer bun), glicogen (hrană rațională), somn, să-ți păstrezi energia vitală (hormonii) și să ai un program de viață creștină ;

"În mintea strâmbă și lucrul drept se strâmbă";

"Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă";

"Un suflet trist este cu luminile stinse";

"Bobul lui se preschimbă în tăciune, iar el se crede grâu nedreptățit";

"Mustrarea învinge, dar nu convinge";

Una din întâmplările minununate:

Părintele Pantelimon: Părintele a văzut că lumea îl iubea și se temea că unii pot cădea în idolatrie. Și le spunea tuturor: "Veniți la mine, vă dau sfat, dar voi așteptați și minuni. Să știți că mai mult o să vă ajut după ce voi pleca la Domnul, decât acum". Și a avut dreptate. Eu i-am simțit mereu ajutorul după ce a murit. Și am trăit o minune, acum trei ani. M-am dus la parastasul care i se face Părintelui anual la mănăstirea Prislop. Nu mai fusesem, și am zis să merg să slujesc până nu mor. A fost foarte frumos. Pe la ora patru după masă, am plecat îndărăt spre București, cu cineva cu o mașină. Numai eu și șoferul. Dar tot drumul am simțit că în mașină mai era cineva lângă noi, pe bancheta din spate. Și, vă spun adevărat, mașina n-a venit pe pământ până aici, la Bărcănești. Am ajuns în trei ore, deși la dus am mers opt ore. Pe drum am întâlnit stopuri, accidente, dar nu ne-am oprit, pe toate le-am depășit, parcă prin aer. Mă uitam la omul care conducea și ma întrebam de ce trece pe roșu, doar? El nu spunea nimic, nu spuneam nici eu. Parcă ne temeam să vorbim. Când am ajuns aproape de mănăstire, aici, mașina a început să se audă cum merge pe pământ. Și a zis șoferul: "Mașina noastră merge pe pământ". L-am întrebat: "Ce-ai simțit, omule?". Și el: "Am simțit pe cineva în spate și altceva nimic. Eu n-am condus până aici, știu că mașina a mers singură". Și-am auzit atunci o voce în spate: "Până aici am venit cu voi". Când m-am întors, nu era nimeni.

CUNOAȘTEȚI ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR?

Biserica Stavropoleos

Situat în spatele fostului Palat al Poștelor (actualul Muzeu Național de Istorie), așezământul a fost ridicat de un arhimandrit grec, pe nume Ioanichie Stratonikeas, la anul 1724. Alături de biserică, monahul a ridicat și un han care însă nu a rezistat decât până la sfârșitul veacului al XIX-lea. În zilele noastre, din ansamblul mănăstirii fac parte biserică și incinta ce împrejmuieste curtea interioară. Aceasta din urmă a fost construită la începutul secolului XX în stil neo-românesc, după planurile arhitectului Ion Mincu.

De-a lungul timpului biserică a fost afectată de cutremure ce au șubrezit turla până la cădere. Picturile turlii au fost însă restaurate la începutul secolului XX. În prezent din vechea mănăstire nu a rămas decât biserică, mărturie a vremurilor trecute. Ea adăpostește o bibliotecă, o sală de conferințe, o colecție de icoane datată de la începutul secolului XVIII, o colecție de obiecte de cult precum și fragmente de frescă recuperate de la bisericile demolate în timpul regimului comunist.

Din anul 1991 biserică este păstorită de părintele Iustin Marchiș, primul ieromonah al bisericii din ultima sută de ani. Comunitatea trăitoare aici, alături de participarea la slujbele zilnice, se ocupă și cu restaurarea de carte veche, icoane și haine sacerdotale. Corul bisericii cântă muzică neobizantină, lucru rar întâlnit astăzi în bisericile din România. Este un lăcaș cu cele mai reprezentative și excelente influențe ale artei brâncovenești târzii, fiind de altfel ultimul de acest fel din țară.

Drept ocrotitori, sfântul lăcaș îi are pe Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil (8 noiembrie) precum și pe Sfântul Iustin Martirul și Filosoful (2 iunie).

Lăcașul este situat pe Strada Stavropoleos, nr. 4, sector 3 și este deschis zilnic între orele 7:30 și 18:00, vinerea la ora 0:00 având loc Miezonoptica.

MĂNĂȘTIRI DIN ROMÂNIA

Mănăstirea Pasărea

Mănăstirea Pasărea, de călugărițe, este amplasată într-un cadru natural de o deosebită frumusețe, pe raza comunei Brănești, județul Ilfov, la Răsărit de capitala țării, București, la o distanță de 19 km, pornind din centrul acestuia.

Mănăstirea este ctitoria Arhimandritului Timotei, care a fost stareț al Sfintei Mănăstiri Cernica în timpul domniei lui Caragea Vodă; starețul – vrednic de pomenire – a înființat Sfânta Mănăstire Pasărea în anul 1813.

După Arhimandritul Timotei, la cârma Mănăstirii Cernica (amplasată în imediată apropiere față de Pasărea) a urmat Sfântul Calinic, care a ridicat cu ajutorul maicilor din mănăstire dar și cu ajutorul bunilor creștini, atât biserica “Adormirea Maicii Domnului” cât și biserica cea mare, închinată “Sfintei Treimi”, împodobindu-le pe amândouă așa după cum se vede și în prezent.

În zilele noastre, personalul monahal este în număr de 200 de viețuitoare; maicile duc viață idioritmică (de sine), participând în comun la toate rânduielile bisericești (Sfânta Liturghie, Vercernie, Utrenie etc). Tot în comun ele întrețin și îngrijesc bisericile, clădirile și întreaga incintă a Mănăstirii.

O parte din măicuțele tinere lucrează în ateliere care aparțin Atelierelor Patriarhiei Române; ele confecționează veșminte preoțești, ștanțează cruciulițe, lucrează icoane în model special, cizelate manual.

Pentru arta sa arhitectonică, picturală dar și pentru vechimea sa, ansamblul monastic de la Pasărea a fost declarat monument istoric în anul 1955. În mănăstire se află o colecție de obiecte religioase, compusă din icoane pictate pe lemn, pe sticlă, cărți de cult, ceramică, precum și o parte din sculpturile marelui artist Gheorghe Anghel, cel care a gândit și realizat statuia poetului nostru național, Mihai Eminescu, amplasată în fața Atheneului Român.

Mănăstirea este condusă în prezent de către Maica Stareță Lucia Dumbravă, ajutată fiind de Consiliul Economic, Consiliul Duhovnicesc și Consiliul de Disciplină.

Lucia Dumbravă, stareță stavroforă a sfintei Mănăstiri Pasărea

ORTODOXIE ȘI SOCIETATE

"Suferința este realitatea condiției umane și începutul adevăratei vieți duhovnicești" (Pr. Serafim Rose)

3 Decembrie – Ziua Mondială de Solidaritate cu Persoanele cu Dizabilități

Scopul aceste zile este de a sublinia nevoia de integrare a persoanelor cu dizabilități, prin scoaterea acestora din conul de izolare, uneori auto-impus, dar de cele mai multe ori rezultat din reticența societății civile. Este necesară o descătușare a mentalității colective, care i-ar putea transforma atât pe cei "normali", cât și pe cei cu dizabilități, din persoane pasive, în oameni responsabili ce participă activ în societate.

Oamenii se nasc liberi și egali în demnitate și drepturi, de aceea persoanele cu dizabilități nu trebuie să fie discriminate nici pozitiv, nici negativ, ci să beneficieze de șanse egale. Pentru a putea atinge aceleași condiții de trai ca și ceilalți cetățeni, aceste persoane au nevoie de puțin mai mult sprijin din partea comunității. Acest sprijin nu trebuie văzut niciodată ca un privilegiu, ci ca pe un drept al omului.

Dreptul la viață în comunitate înseamnă dreptul de a se bucura de aceleași beneficii ca și celelalte persoane din comunitate: a avea o locuință, o familie, timp liber, o viață sănătoasă, acces la educație și la locuri de muncă. Din păcate, există încă multe situații de încălcare a drepturilor fundamentale ale persoanelor cu dizabilități.

În România anului 2008, deși politicile naționale au început să prevadă nevoia de dialog social, de colaborare și abordare integratoare în probleme ce privesc persoanele cu dizabilități, schimbările promovate la nivelul autorităților și instituțiilor care se ocupă de problematica persoanelor cu dizabilități nu sunt suficiente pentru a determina o schimbare la nivel comunitar și social larg.

Statisticile recente făcute pe marginea acestui subiect sunt sumbre. Practic, drepturile fundamentale sunt încălcate nu prin modul în care sunt formulate și stipulate în legislație, ci prin imposibilitatea de a avea acces real la ele.

Conform Organizației Internaționale a Muncii, doar 10% dintre persoanele cu deficiente mintale reușesc să-și găsească un loc de muncă, în vreme ce doar jumătate din persoanele cu dizabilități fizice sau senzoriale reușesc să se angajeze. Patronii au, încă, o mare reticență față de această categorie de persoane, deși beneficiază de anumite facilități fiscale.

Conștiința și percepția socială continuă să fie dominate de modelul medical. Convingerea larg răspândită este că persoanele cu dizabilități sunt persoane limitate, fără posibilități de a învăța și participa la activități importante. Ca atare, ele sunt considerate dependente de alții. Alte atitudini frecvente sunt indiferența, disprețul ori teama față de problematica dizabilității. Din păcate, persoanele cu dizabilități nu au încă o voce adecvată la nivelul proiectării politicilor sociale și nu li se acordă încă locul cuvenit, să poată participa și decide în elaborarea strategiilor de dezvoltare ale societății. Ele fie nu sunt consultate, fie nu li se acceptă sau nu li se integrează punctele de vedere, fie nu sunt informate deloc.

Astăzi, 3 decembrie, mai mult ca oricând, să dăm dovadă înaintea de orice, de faptul că toți dorim o societate care să includă persoanele cu dizabilități, în care statutul său de cetățean activ să devină o realitate pentru toată lumea.

Mihaela Mihăescu – președinte IHTIS (asociație ortodoxă de sprijin a tinerilor cu dizabilități fizice – <http://asociatia-ihitis.ro>).

POEZII PENTRU SUFLET

Unde sunt cei care nu mai sunt?

Întrebat-am vântul, zburătorul
Bidiviu pe care-aleargă norul
Către-albastre margini de pământ:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

Zis-a vântul: Aripile lor
Mă doboară nevăzute-n zbor

Întrebat-am luminata ciocârlie,
Candelă ce legăna-n tărie
Untdelemnul cântecului sfânt:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

Zis-a ciocârlia: S-au ascuns
În lumina celui nepătruns.

Întrebat-am bufnița cu ochiul sferic,
Oarbă care vede-n întuneric
Tainele necuprinse de cuvânt:
Unde sunt cei care nu mai sunt?
Unde sunt cei care nu mai sunt?

Zis-a bufnița: Când va cădea
Marele-ntuneric, vei vedea.

(Nichifor Crainic)

Nichifor Crainic s-a născut în satul Bulbucata, jud. Vlasca, la 22 decembrie 1889. A studiat teologia la București și Viena. S-a impus în câmpul literaturii românești ca unul din fruntașii ei cei mai de seamă. Poet, teolog, doctrinar și filozof, a condus revista "Flamura", a întemeiat publicația enciclopedică "Cartea Vremii" și a fost directorul celei mai prestigioase reviste românești apărute în perioada interbelică la noi în țară, "Gândirea".

După invazia comunistă este arestat și după lungi și istovitoare chinuri, necondamnat, este întemnițat mai întâi la închisoarea Văcărești, apoi la cea din Aiud, fiind supus unui regim de inaniție și teroare zilnică. Forțat să împărtășească ideile de reeducare ale criminalului regim de la închisoarea Aiud, Nichifor Crainic este constrâns să colaboreze încă din închisoare la ziarul de propagandă mincinosă "Glasul patriei", unde multe din articolele semnate cu numele său nu i-au aparținut.

Eliberat din închisoare în primăvara anului 1962, după 15 ani de detenție, slăbit, cu sănătatea zdruncinată și apoi permanent sub ochiul "vigilent" al autorităților securității care îl constrâng la colaborare, se stinge din viață la 20 august 1972.

Făuritorul curentului gândirist axat intrinsec pe autohtonism, neo-ortodoxism și naționalism disciplinat, Nichifor Crainic a fost unul dintre marii dascăli ai neamului nostru.

FILMUL SĂPTĂMÂNII

Wag The Dog

Pentru a înțelege ce zice titlul acestui film ne folosim și noi de zicala care apare chiar la începutul lui care în engleză sună așa: “ *Why does a dog wag its tail? Because a dog is smarter than its tail. If the tail were smarter, than the tail would wag the dog.*” Chestie care în română ar suna cam așa: “*De ce dă câinele din coadă? Deoarece câinele e mai deștept decât coada sa. Dacă coada ar fi fost mai deșteaptă, atunci coada ar fi dat din câine.*”

Iată subiectul pe scurt. Președintele Americii în plină campanie electorală (pentru a fi reales) cade în păcat cu o tânără (asta se zice doar, nu se vede). Lucru acesta se află. Campania e compromisă. Ce sa mai...află pățania întreaga nație de americani. Și atunci apare și problema: domne' cum mușamalizăm chestia? Simplu: distragem atenția! Cum? Cu televizorul!

Și așa se face că un specialist (Robert De Niro) desemnat să apere interesele președintelui și ale celor care îl susțin, își pune mințișoara la contribuție și iată că apare simpla dar geniala idee de a inventa un război între America și... o țară oarecare (in cazul de față Albania) și uite așa atenția nației este deturnată de la adevarata chestiune. Specialistul ăsta care știe exact cum funcționează acest mecanism de manipulare se folosește cu foarte multă abilitate de serviciile unui producător de filme (Dustin Hoffman) care acum e angajat să producă un război.

Cine este interesat să vadă cum poate fi păcălită o lume întreagă prin intermediul televizorului și cine este curios să afle cum dă coada din câine și nu invers, este invitat să vadă acest film.

Vedeți-l, dar nu vă lăsați furați de poveste! Urmăriți cu atenție mecanismul de manipulare!

DIN VISTERIA CĂRȚILOR

Valeriu Anania - Rotonda plopilor aprinși

O carte frumoasă, cu oameni frumoși. Oameni despre care știm în general puțin, umbriți pe nedrept de uneori meschinele și limitatele comentarii din manualele de literatură școlară, prind viață sub condeiul de o măiestrie rară al părintelui Anania. Tudor Arghezi, Vasile Voiculescu, Lucian Blaga, Marin Preda sunt doar câțiva dintre cei pe umerii cărora a căzut ingrata sarcina de a trece literatura română prin lunga și întunecata perioadă a comunismului românesc. Imaginea lor, uneori zbuciumată alteori plină de o liniștire filocalică, ajunge la noi reflectată de sufletul scriitorului, cel care a și avut prilejul de a-i cunoaște personal în cele mai diverse situații. Un Marin Preda interesat de cuvântul Sfântului Apostol Pavel, un Lucian Blaga exaltând de faptul că prietenii lui din occident l-au propus pentru premiul Nobel contrastează cu un Vasile Voiculescu blând și uitat în cămăruța lui modestă ca de călugăr sau cu Tudor Arghezi înlăcrimat în fața fostei sale chilii de la Cernica. O carte din care putem învăța cum se poate scoate frumusețea, cu o răbdare și precizie de chirurg duhovnicesc, din sufletul oricărui om.

POVESTIOARĂ

O mână de ajutor

În timpul unei campanii militare, un pluton muncea la repararea unei căi ferate distruse de bombardament. Câțiva soldați, deși se străduiau, nu puteau clinti un stâlp greu, căzut peste șine. Alături, Caporalul striga la ei, ocărându-i pentru neputința lor. Trecând pe acolo, un om l-a întrebat:

- De ce nu-i ajuți și dumneata?

- Eu sunt Caporal, eu supraveghez și comand. Ei trebuie să muncească!

Străinul nu a mai spus nimic, dar și-a scos haina și a început să tragă și el cot la cot cu soldații de un capăt al stâlpului. După scurt timp, au reușit să elibereze șinele. Încântați de reușită, soldații i-au mulțumit străinului care, luându-și haina să plece, i-a mai spus caporalului:

- Dacă va mai fi nevoie, să mă chemați și altădată!

- Da?! - zise în batjocură Caporalul. Dar cine ești dumneata?

- Sunt Generalul acestei Divizii ...

EVENIMENTELE SĂPTĂMÂNII

01-07 decembrie 2008

Luni, 01 decembrie – Ziua Națională a României; 90 de ani de la înfăptuirea Marii Uniri

ora 10:00 – Teatrul Țândărică, sala Lahovari; „Facerea lumii”.
Spectacol de păpuși

ora 11:00 – Arcul de Triumf, Parada militară în onoarea Zilei Naționale

Miercuri, 03 decembrie – Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica (sfânt român)
– Ziua Mondială de Solidaritate cu Persoanele cu Dizabilități

Joi, 04 decembrie – Sf. Mare Muceniță Varvara

Vineri, 05 decembrie – Sf. Sava cel Sfințit

Sâmbătă, 06 decembrie – Sf. Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor
Lichiei

Duminică, 07 decembrie – Sf. Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș
(sfântă româncă)

ora 18:00 – Teatrul Țândărică, sala Lahovari; „Mica sirenă”.

Dezlegări la pește – miercuri, joi, sâmbătă și duminică

ANUNȚURI

În cadrul ACESDS există proiectul de organizare cursuri diverse, seri filocalice (întâlniri de discuții cu vizionări de filme și documentare, audiții conferințe, lectură, etc). De asemenea vor fi organizate pelerinaje, vizite sociale, excursii, ș.a.

Pentru propuneri și înscrieri vă rugăm să ne scrieți la adresa de e-mail: **cuvintedefolos@gmail.com** sau să ne contactați duminica, după Sfânta Liturghie, la pangarul Bisericii Sfântul Daniil Sihastrul din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București